V E R S L A G
Zondagmorgenkring
PINKSTEREN

ORDE DER VERDRAGZAMEN K.G.
Gevestigd te den Haag
de Ruyterstraat 80
Telefoon: 11.03.83

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " het antwoord

N A D R U K V E R B O D E N

Goeden morgen, vrienden,
Er zijn er onder U ongetwijfeld, die hebben gedacht, dat wij ook op dit Pinksterfeest in staat zouden zijn om een ooggetuige verslag naar voren te brengen. Dit is helaas niet het geval. Wij hebben wel voor U een paar treffende sprekers, maar wij geloven toch, dat wij niet in staat zijn om het Pinkstergebeuren te beschrijven zonder de verwachtingen en opvattingen te beschamen, die de mensen nu eenmaal hebben. Pinksteren is eigenlijk niet dat grootse geweest, dat men meent, dat het geweest is. Er ontbreken alle elementen aan van het grote wonder. Het is iets, dat zich sedert dien in vele gemeenschappen herhaald heeft en dat alleen, omdat zij niet de eerste Christengemeenschap zijn eenvoudig gepasseerd wordt. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik dit even vast stel. Het was alleen maar een kwestie van sterk over hun zenuwen zijnde mensen, die in wanhoop tesamen kwamen. De Meester was weg....
De Christenen werden vervolgd. Ook toen reeds. Er waren alle aanwijzingen, dat de Tempel geen genoegen zou nemen met deze nieuwe cultus. Op het ogenblik, dat zij het dan eindelijk wagen om in angst en beven met alle leerlingen tesamen te komen, is er dan maar een kleinigheid nodig om hen te doen vervallen in het meest hartstochtelijke gebed, dat er maar bestaat. U moet niet vergeten, dat deze mensen zwaar overstuur waren, dat sommigen hunner in doodsangst verkeerden. Iets waardoor het verliezen van het "ik", gezien de omstandigheden, helemaal niet meer tot de wonderen, maar tot de normale omstandigheden behoorde. Verder: "Zij spraken vreemde talen". Zeker, maar er waren er onder, die lelijk koeterwaalsten, omdat zij niet in staat waren om een vreemde taal te spreken en toch mee wilden doen. Het is opvallend, dat bij de wijze, waarop men op het ogenblik het Christendom verbreidt, Jezus zelve zonder meer geaccepteerd wordt, maar men zich alle moeite getroost om de eerste brengers van het Christendom op de voorgrond te schuiven. Daarom wordt dit soort dingen tot grootse gebeurtenissen gemaakt: "En de Geest daalde over hen neer". Het gaat hier a.h.w. om het recht om te leraren. Om het recht voor anderen te beslissen, wat goed en wat niet goed is. Dat Pinksteren geheel niets te betekenen heeft, heb U mij nog niet horen zeggen. Dat zal ik dan ook nooit bewereb. Het is wel degelijk het begin van het Christendom geweest. Maar de gedachte, die men brengt op Pinksteren, de verheffing boven het eigen "ik", vinden wij op zo vele wijzen geïllustreerd, dat het mij beter en rechtvaardiger lijkt U dit alles niet alleen met het gebruikelijke beeld voor ogen te stellen. Dientengevolge hebben wij juist voor deze morgen getracht personen te vinden, die een dergelijk beleven hadden doorgemaakt, of althans wisten, wat er zich precies dan afspeelt. Nu heb ik twee sprekers voor U. De eerste, schrikt U niet, is een moordenaar. Maar een moordenaar, die in zijn doodsangst iets beleefde, dat het Pinkster gebeuren wel zeer nabij komt. De tweede is iemand, die uit de geest, die bij een dergelijke vergadering de begeestering en de oorzaken der begeestering gadeslagen heeft geslagen en op de hoogte is van de wijze, waarop dit alles moet worden gezien vanuit cosmisch standpunt. Wij hebben gedacht, dat het verstandig zou zijn deze beiden op deze bijeenkomst naar voren te brengen. Zij zijn niet deel van het Pinkster gebeuren, zoals U dit voor U zelve toch altijd weer vereenzelvigd met het Christendom. Daarom is het dan ook niet nodig ons verder nog bezig te houden met Christelijk-dogmatische geloofsstellingen en verwar-

ringen. Aan de andere kant zijn wij hierdoor toch in staat een beeld te geven van hetgeen zich afgespeeld heeft daar met de eerste leerlingen en hetgeen, dat zich op deze wereld nog vaak afspeelt voor mensen, die een ogenblik zichzelve in God weten te verliezen. Ik geloof dan ook, dat U tevreden zult zijn met onze keuze. Ik geef het woord thans over aan de eerste spreker.

-o-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,
Ik sta voor U in een ietwat eigenaardige toestand. Ik ben n.l., wat men noemt, een moordenaar. In mijn leven heb ik steeds slechts aan mij zelf gedacht en degenen, die mij in de weg kwamen, gedood. Niet omdat ik de anderen haatte, maar omdat ik mijzelve zo zeer liefhad. In mijn dagen was men, wat dit betreft, wat begrijpender dan in Uw tijd misschien. Ik meen, dat men zich in Uw tijd bezig houdt met moord met voorbedachte rade en al wat dies meer zij. Geloof mij, met dergelijke dingen heb ik mijzelve nooit behoeven te vermoeien. Maar ik had het ongeluk, dat ik iemand doodde, die belangrijker was dan ik. Zo kwam dan ook voor mij de tijd, dat ik in een kerker werd gesloten, afgesloten van het volle leven, waarin ik zoveel vreugde gehad en zoveel bezit verworven had.
Gij ziet dus, ik was in die dagen zeker niet dat, wat U een goed mens gelieft te noemen. Integendeel. Laten wij dat gerust vaststellen. Ook in mijn huidige toestand mag ik uiteindelijk niet vergeten, wat er eens voor mij mogelijk is geweest. Ik was de grootste egoïst, die je je maar voor kunt stellen. Dat komt meer voor. Maar ik had de moed dit tot de uiterste consequentie door te voeren en alles te vernietigen, wat zich verzette tegen mijn vergoddelijkte persoonlijheid. Mijn eenzaamheid was zeker niet zo onaangenaam als zij geweest zou zijn in deze dagen. Aangezien men mij nu eenmaal gesnapt had, werd ik niet aan de tortuur onderworpen. Ik zat in een betrekkelijke ruime torenkamer. Ik kon mijzelve voedsel laten brengen van de beste kwaliteit, wanneer ik wilde. Er was een haardvuur, wanneer het koud was en een glas wijn, wanneer ik mij eventueel wat verveelde. Wat dat betreft waren er zelfs andere mogelijkheden. Maar ik had de zekerheid, dat ik gedood zou worden. Ik wist ook, dat de scherprechter mij niet de genade van een pijnloze dood zou toestaan, hoeveel ik hem ook bood daarvoor. Want eens had ik de zoon van de scherprechter gedood. Ik wist dus, dat hij wraak op mij zou nemen. In het begin stuiten die gedachten van je af. Je probeert met invloed, geld en relaties te werken om zo de vrijheid terug te krijgen. Maar het blijkt alles onmogelijk. Dan wordt je de wijn bitter als gal en de maaltijden smakeloos, de kamer somber, klein en duf. Dan zijn je gedachten wanhopig. Maar nu heb ik één geluk gehad. Dat er zich een priester om mij bekommerde, die niet vreesde voor mijn woede aanvallen, omdat hij een priester was, die zich niet alleen maar bekommerde om het geloof en het verzamelen van erfenissen. Hij zeide mij, dat de enige, die mij redden kon, God was. Ik heb de hemel met mijn gebeden bestormd. Begrijpelijk, want in onze dagen was men vroom. Ik heb gebeden, tot ik niet meer kon. Ik heb aldaar gezegd: "Bespaar mij dit". Ja, ik was eenzaam. En zo als het dan soms gaat, heb ik mij vrienden gemaakt van de dieren. Ik moest zes maanden wachten voor het de feestelijke dag van mijn executie werd. Wat dat betreft, was de mens vroeger al even onmenselijk als in Uw dagen. Ik had wat mussen, die ik voerde en een muis. Het klinkt misschien ontstellend romantisch, maar in de eenzaamheid, kom je tot die dingen. In de vroegere gevangenissen hadden de muizen nog toegang, evenzeer als de mussen. Toen ik de volgende dag terecht gesteld zou worden, waren die dieren ook weer gekomen om hun aandeel in mijn maaltijd te ontvangen. Ik had zoveel medelijden met zijzelf, dat ik ook medelijden kreeg met die beestjes.

Toen begon ik te bidden: "God, zorg dan tenminste, dat die beestjes niet verhongeren. Ik heb ze nu aan allerhande dingen gewend". Ik heb dat zelfde ook gevraagd aan de gevangenbewaarder. Het gekke is, dat ik voor anderen bad, omdat ik zo bang was, dat ik niet meer voor mijzelve dorst te bidden. Toen heb ik God gevonden. Ik heb iets begrepen van de Al-kracht. Mijn geest had een rust gevonden, die zij voor die tijd nooit bezeten had. Toen ik de volgende dag naar de gerechtsplaats zou worden weg geleid, kwamen er in de plaats van de Fransciscanerpriester, die mij altijd bezocht had, een aantal dominicanen. Ik zeiden hen heen te gaan. Maar zij wilden hun belangrijke plaats niet graag afstaan aan hun onbelangrijke bruine broeder. Hun monden spraken ijverig Latijnse teksten. Ik heb nooit Latijn gesproken, maar ik was zo één met hun gedachten, dat ik hun eigen argumenten tegen hen uit kon spelen, omdat ik mijn gedachten herkende in hun woorden. Toen zijn zij vol angst weggegaan, omdat zij dachten, dat de duivel mij bezeten had. Het is pijnlijk om op het rad gebroken te worden. Het kan nog veel pijnlijker worden gemaakt door de haat van je mede-mensen. En, zoals ik reeds zeide, de beul haatte mij. Het vreemde was echter, dat de pijn voor mij geen betekenis had. Dat ik geen vrees meer had. Ik was zozeer verzonken in de waarheid, die ik had ontdekt tijdens het onbelangrijke gebed om wat zekerheid en voedsel voor een muis en een paar mussen, dat de wereld voor mij niets meer betekende. Ik kende geen vrees meer. Het inzicht, dat ik in de pijnlijke ogenblikken van mijn sterven heb gekregen, heeft mij in staat gesteld om het in een volgend leven beter te doen. Het heeft mij bewaard voor een terugkeer tot de meest duistere sferen. Het heeft mij in staat gesteld om thans vanuit een lichte sfeer tot U te spreken. Nogmaals, ik ben een moordenaar. Ik heb levens genomen uit zuivere zelfzucht. Ik heb vele levens gered sedert dien. Die schuld trachtte ik af te betalen, al weet ik, dat ik haar nooit geheel af kan betalen. Ik heb in gegrepen in de bewustwording van anderen. Maar het heeft mij niet belet om tot het hoogste inzicht te komen. Ik mag zeggen, dat ik nu in de lichte sferen leef en les mag geven aan vele sprekers, waar ook gij des avond zo gaarne en geboeid naar luistert. Wanneer je jezelf volledig kunt overgeven aan het Goddelijke, dan verlies je jezelve in God. Wanneer je dan terugkeert, draag je God met je. En God is Licht, God is Kracht. Is het dan een wonder, dat een mens vreemde talen spreekt? Ik kan uiteindelijk ook iemand in beslag nemen en hem vreemde talen laten spreken. Dat is uiteindelijk maar wat vertoning. Het werkelijke wonder is, dat de geest zelve verlicht wordt. Dat zij leert haar eigen leven, waarheid en werkelijkheden achter te stellen bij de grote waarheid, die zij erkend heeft. Dan, mijne vrienden, kunnen wij spreken van een persoonlijk Pinksterfeest, want Pinksteren is niet in de eerste plaats het nederdalen van de Heilige Geest op de mensen. Dan zou ik het nooit hebben kunnen beleven in mijn gevangenis. Het is het bewustworden der mens van het Goddelijke rond hem, waardoor in hem het Goddelijke werkzaam wordt, dat hij tot dan tot zelve kunstmatig deed sluimeren door zijn zelfverheerlijking en zelfbeklag, waarmee hij het Goddelijke haast verachtelijk terzijde schoof.
Zover mijn bijdrage voor deze bijeenkomst. Ik zal nu plaats gaan maken voor de tweede spreker, die op zijn wijze een betoog over dezelfde gedachte voor U zal gaan houden.
Goedenmorgen.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,
Wij beschouwen tesamen de werkingen van het Pinksterfeest. Feest van vreugdige verlichting, feest van bewustwording, feest van bevrijdingvan de geest. Ik heb vele malen gezien, hoe de geest zich

ontworstelde aan menselijke benepenheid zonder het menselijke lichaam prijs te geven. Eén dezer gevallen, waarbij ik zelve behulpzaam mocht zijn, zij het dan ook in een dienende functie, maakt voor mij het grootste ervaren uit op het gebied éénwording van stof en geest, dat ik in mijn lange bestaan heb mogen beleven. Het speelde zich niet af in een Christelijke omgeving, maar het was een gebeuren, een Christelijk Pinksterfeest waardig. Het is nu ongeveer een 3 à 400 jaar geleden, dat de pest woedde in Peshwar. De pest, die de mensen maakt tot afschrikwekkende gedrochten, die neervallen op de straat als schrik voor een ieder, die hen ziet. Er was in die tijd een kleine groep van priesters, of monniken, zoals gij zegt, die samen kwamen en in onderlinge stille verzinking in de grote Alkracht de kwaal poogden te bestrijden. Het was een tijd van grote angst en grote nood. Bij hen voegden zich velen, die gedreven door de omstandigheden, zich bij hen als Chela, als leerling, meldden. Wij waren met velen uit de geest werkzaam om alle zielen, die in grote verwarring plotseling de stof verlieten, in te leiden, opdat zij, gaande door het Huis der Dromen en der Retrospectie, de werkelijke wereld van Licht konden betreden. Het gebeurde nu, dat zij gezamenlijk zongen. Wij weten niet, waarom. Wel weten wij, dat daar dit zingen voor het geheel een eigenaardige siddering wakker riep. Plotseling baden zij samen en baden gezamenlijk hartstochtelijk in volledige overgave. Met alle kracht. Tot God, tot Krishna, tot de verlichte Boeddha's om deze keten van leed te verbreken. Zij waren van velerlei geloof, maar zij waren één in hun smeekbede. Deze wereld van angst en ziekte had tot dan toe voor ons eenbloedige zee geleken. Een vuig en schuimend rood, omgeven door de haat-gedachten van velen, terwijl anderen uit de nood voor zich een verrijking en een geluk zochten te maken. Iets, dat ons dwong voor een wijle van al het andere af te laten en toe te schouwen in lichtende verwondering. Wat zij gebeden hebben, weet ik niet. Wel weet ik, dat zij plotseling in contact stonden met sferen, zó hoog, dat wij die zelve nog nooit betreden hebben. Een band van levend vuur vlocht zich tussen deze groep en het Oneindige. Er ging een siddering door alle geest, die rond hen was. Wij werden gedwongen het duister verre te houden, opdat dit zuiver en rein zou kunnen zijn. Later hebben de mensen gezegd, dat er vurige tongen kwamen plotseling en allen, die aanwezig waren, reinigden als met vuur. Al deze mensen hebben gebeden hen als een offer te nemen, opdat de dood het land zou verlaten. Deze mensen hadden zich overgegeven aan het Goddelijke. Zij zochten naar een kracht om troost te brengen te midden van het gesteun der stervenden en het geweeklaag der verlatenen. Het werd hen te veel. Zij wilden helpen en redden. Zij zijn toen uit gegaan en met elk van hen ging een schare van ons. Zij hebben genezen. Zij hebben de cholera weggejaagd uit de stad. Zij hebben de pest verslagen. Men heeft hen de Heiligen der Goden genoemd. Maar zij, die hen leidden, waren wijzen. Zo hebben zij zich verspreid over de landen, de één sprekende over Krishna, de andere over Boeddha, de derde over de Alvader. Het licht, dat in hen brandde, is nooit gedoofd. Het bewustzijn, dat zij verworven hadden, hadden zij alleen kunnen verliezen door samen te blijven, door te trachten het licht tot een vastgestelde norm te brengen, waarmede zij de wereld dan wèl zouden doen. Ik kan U niet beschrijven, wat het diamantenvuur betekent. Wanneer alle leven wordt samen gedrongen in een kort ogenblik, overspringend van leven tot leven, van lichaam tot lichaam, van sfeer tot sfeer, alles omtekenend zó scherp, zó fel, dat, wanneer het duister terugkeert, alle vormen nog in het "ik" behouden blijven. Het diamanten licht is uit de hoogste sferen gekomen, ook op die dag. Het onthult je de wereld van begin tot eind. Het toont je de geheimen der Schepping, van het sterren-al, ofschoon de mensen dit niet begrijpen.
De kracht, die het in hen kan betekenen, de bevrijding van het "ik" gaat nooit teloor, indien men het niet tot een werktuig tracht te maken om het "ik" te verheerlijken. Zo werd de pest verslagen, bijna 400 jaar geleden te Peshwar. Ik zal nu het woord overgeven

aan Uw commentator. Ondertussen wens ik U een moment, dat dat licht ook in U leeft, zoals ik het ook heb zien leven in velen. God zij met U.

-o-o-o-o-o-

Zo, vrienden, U heeft dan deze beide voorbeelden gehoord. Het eerste is een persoonlijk beleven, dat wij een Pinkstergebeuren kunnen noemen. Het tweede is de ontstellende grootte en lichtkracht van een Goddelijke Openbaring in de mens. Dit alles gezien vanuit het standpunt van de geest. Ik weet niet, of deze dingen veel voor U betekenen. Ik kan U hoogstens zeggen: Dit is voor ons het ware Pinkstergebeuren. Dit is voor de ware betekenis van het Pinksterfeest. Op het ogenblik, dat je dergelijke dingen gaat gebruiken om aan de wereld te tonen, hoe goed God is en hoe zeer Hij U speciaal gezegend heeft, gaat de werkelijke waarde dezer dingen alweer verloren. Het Goddelijke Licht wordt niet gegeven om er een bepaald iets mee te belichten. Het wordt gegeven om je eigen leven en het leven van anderen te maken tot een levende lichtende kracht, om te helpen het leven te leven, zoals het geleefd moet worden. Zeker, maar meer nog om het leven geestelijk te beleven, zodat het een geestelijke verlichting betekent, een bewustwording. Pinksterfeest is niet het feest van de leer, van degenen, die opeens, beziels door de Geest God's gingen verkondigen en profeteren, wat de waarheid was. Dat zijn de verschijnselen, dat is het onbelangrijke, de uiting van een ogenblik van zelf-vergetenheid, waarin dit alles kan gebeuren. Belangrijk is het ogenblik voor het licht verschijnt. Het ogenblik, dat mensen boven zich uit konden rijzen en zo de lichtende kracht God's konden ontmoetten en aanvaarden in hun eigen wezen. De vlam is uiteindelijk niets anders dan licht, dat uit hen geboren wordt, omdat zij zó lichtend en sterk zijn, dat in het halve duister hun uitstraling zichtbaar wordt. Dat het ontbloeiende Chakra wordt tot een vlam in de ogen van de niet wetenden, maar het gebruik, dat zij maken van de gave bepaalt uiteindelijk de waarde van het Pinkstergebeuren. Zo geldt dit voor U, zo geldt dit voor ons. Vele malen wordt ons een verlichting gegeven, die schoon is, groot en sterk. Maar de wijze, waarop wij dit weten te gebruiken zal voor ons tenslotte bepalen, of wij mogen spreken van een Pinkstergebeuren. Denk niet, dat de één waardiger is dan de andere. Ook een moordenaar kon het licht ontvangen. Denk niet, dat het van invloed is, waar en hoe gij het ontvangt. Of het nu is in een Utopia, of in de achterbuurten van een stad, het Goddelijk Licht blijft gelijk en aan U ligt het, of gij de wereld hiermede kunt genezen en verbeteren. Het wordt een kracht in U, zolang gij U niet verheft op de kracht, die niet uit U zelve geboren werd.
Ik meen, dat hiermede de Pinkstergedachte uit ons standpunt genoeg belicht is. Zou het U niet tevreden stellen en wilt gij liever terugkeren tot de Christelijke zienswijze hierover, laat U door ons niet hinderen. Maar kunt gij het met ons eens zijn en zegt gij: "Dat Pinksterfeest moet voor een ieder bestaan", dan kunt gij grote troost scheppen uit hetgeen er gezegd is: een ieder kan het Goddelijk Licht ontvangen, wanneer hij zich slechts in God durft te verliezen. Het bestaat voor een ieder, wanneer hij zich offert of vergeet, al is het dan ook maar voor het geringste zijner medeschepselen. Vergeet aan de andere kant niet, dat deze kracht U wordt gegeven voor de wereld en niet alleen voor Uzelve. Dat alleen de wereld van deze kracht zal genieten. Dat gij zelve echter in U de zekerheid draagt van in te gaan in een wereld, die voor de normale stofmens nog gesloten blijft. Hiermede zullen wij dan het eerste gedeelte van de bijeenkomst gaan beeindigen.
Voor ik heen ga, wens ik echter U allen nog een recht prettige Pinksterdag. Dauwtrappen heeft U niet gedaan, zie ik zo.

Een enkeling uitgezonderd tenminste. En ik eet niet, of Pinksterblommen plukken op het ogenblik mogelijk is, maar ik zou zo zeggen: Geniet van de Pinksterdagen. Het zijn toch een paar vrije dagen. En zoek iets van de Pinkstervreugde terug te vinden in Uw zelve en in Uw bewustzijn van God, Die op deze dag, zoals op alle dagen uit en openbaart.
Goeden morgen.

-o-o-o-o-o-

A B O N N E M E N T E N

Op de VERSLAGEN VAN ELKE CURSUS kan men zich abonneren door vooruitbetaling van ƒ 1,== per exemplaar aan de O.D.V.penningmeesteresse:

Mevrouw H. Sandberg - Post,
De Ruyterstraat 80, den Haag,
Postrekening 135979.

Het abonnementsexemplaar wordt U dan terstond bij verschijnen toegezonden.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,
Wij zullen dan thans nog een ogenblik gaan wijden aan een kleine Pinksterbeschouwing, om niet alleen met feiten over de eigenlijke, nuchtere toestand U naar huis te sturen. Per slot van rekening zijn de betogen, die in het eerste gedeelte werden gehouden eenvoudig en begrijpelijk genoeg, maar zij missen iets van de warmte, van het wonder, dat de mens zo graag ziet als de achtergrond van zijn eigen leven. Het is dan ook juist daarom, dat ik met U wil spreken over het Pinksteren der Kinderen. Dat is een gebeurtenis, die ook heden nog op enkele plaatsen in de wereld wordt gevierd, al noemt men dat dan ook niet Pinksteren. Men noemt het het Feest van het Licht en wij vinden het o.a. met een ietwat Taoistische achtergrond. Zo, als het in Japan wordt gevierd en ook wel in sommige delen van China, is het zeker niet ontbloot van romantiek. Wanneer de avond valt viert men op deze dag ook tevens het feest van de drakenboten, of zieleboten. Dit is vooral in China een zeer romantisch gebeuren. Wanneer de schemering valt, ziet men van alle kanten mensen naar de rivier gaan. Kleine lichtjes flikkeren op en men ziet, hoe papieren schuitjes langzaam, een kaarsje dragend, de rivier afgaan, tot uiteindelijk het licht verdwijnt ergens in het duister. Het is een wonderlijk gezicht. Men hoort de gespannen verwachtingen a.h.w. mee klinken tussen het gebladerte der bomen. De wijze, waarop het schuitje vergaat, zegt het bijgeloof, heeft een bijzondere betekenis. Menige jonge vrouw ziet vol verrukking haar bootje een scheepje naderen, dat een lichtje draagt, dat werd ontstoken door een jonge man. Een teken, dat hun verbintenis door de Goden wordt gezegend. Anderen staren vol verwachting om te zien,of het lang zal duren voor met een kort gesis het zinkende bootje het lichtje dooft.Sommigen aanschouwen met een lichte schrik de vlammen, die de wand van het bootje nog even geeft, wanneer de vlam van het kaarsje haar ontsteekt, tot zo dan het bootje in een helle oplaaing ten onder gaat. Vreemdelingen gaan een dergelijk feest gaarne bezien. Het is zo romantisch en schoon. Maar wat men over het algemeen niet weet, is, dat deze dag de kinderen, vóór zij hun drakenbootjes op het water mogen zetten, bijeen zijn

volgens een methode, die speciale wijding en bewustwording moet geven. Tenminste, heden alleen nog in een enkele afgelegen streek. De kinderen van de familie komen tesamen. Het is, alsof alle geslachten vergadert zijn in afwachting van de kinderen, die dan, voor de tafelen der voorvaderen,-de gedenktafels, kort met vermillioen gepenseeld op hout- samen zijn. Dan begint er een oude man te spreken. Hij vertelt de kinderen, hoe achter deze wereld een andere wereld schuilt. Hij vertelt, terwijl de wirookgeuren van de Joss-sticks zich verspreiden en de walm een blauwe nevel vlecht rond de donker houten balken met hun gesneden koppen, hoe er hemelse keizers zijn en hoe de Goden op aarde kunnen dalen. Hij spreekt er over, hoe ook deze Goden uiteindelijk maar zoiets als mensen zijn, en er achter hun wereld nog weer een groter wereld schuil gaat. De wereld van het licht. Hij schetst hen, en het is of zijn magere handen bezwerend beelden oproepen in de nevel van wierook geuren, hoe dit licht altijd weer uitpiekt en uitreikt van mens tot mens. Dan zegt hij hen: Wanneer op deze avond jullie het kleine licht in de drakenboot op het water plaatst en het mee ziet drijven met de stroom, dan voel je je ongeveer als de Goden zich voelen, wanneer zij een mensenziel plaatsen op de donkere stroom van het leven. Maar zoals je aan Vader, Moeder of bediende moet vragen om het kaarsje aan te steken, die wederom niet het licht van zichzelve verkrijgt, maar ook weer het licht in de papieren lantaarn moet ontsteken aan het vuur van de haard, zo moeten de Goden, voor zij een mens op het levenspad plaatsen, eerst iets van dat licht halen bij de groten, die hunne meesters zijn. Die, zelfs voor hen, alleen maar zichtbaar zijn als een vuur. Je moet niet bang zijn de draken, voor de demonen des kwaads. Want het licht, dat in de mens wordt ontstoken, een licht, dat van die grote kracht komt, is eeuwig. Er is geen demon en geen draak, al kan hij dan ook nog zo veel vuur spuwen, of in vlammen rondvliegen over het land, die in staat is om een zo'n klein vlammetje uit te blazen. Wanneer de bootjes gaan over het water en de kinderen nog zoetjes narillen van de verwachtingen over schouwspel en voorteken, wanneer de bootjes gaan over het water, dan kunnen er wel eens vlammetjes doven, bootjes zinken. Maar dat komt altijd omdat de bootjes niet goed zijn. Indien je drakenscheepje niet goed is gebouwd, wanneer je té veel papier hebt gebruikt om het sierlijk te maken en er niet aan hebt gedacht om het een stevig plankje te geven als basis, zodat het kleurige waslichtje vast kan staan, ook op het water, dan komt er een vlam en dan is het uitgedoofd. Ofwel het drijft, drijft en zinkt toch uiteindelijk, omdat er geen hout genoeg werd gebruikt. Want alle papier neemt op de duur water op. Dat gebeurt zelfs, wanneer je het meest geoliede papier neemt, dat ook in de vensters neemt, dat ook in de vesnters zit. Daarom moet je je scheepje des levens goed bouwen voor het zijn weg over de levenswateren gaat. Wanneer je vanavond het lichtje nakijkt, terijl het in de verte verdwijnt, dan zul je je afvragen: Waar gaat het heen? De groteren zullen je dan zeggen, dat het dooft, wanneer het uitgebrand is. Maar dat is niet waar. Wanneer je lang aan de rivier zoudt mogen blijven, zou je kunnen zien, hoe opeens de zon opkomt precies dáár, waar je vlammetje heen gedreven is. En als je dan héél goed zoudt kijken, zou je je eigen vlammetje in de eerste zonnestralen terug zien".
Wanneer de oude dat alles heeft gezegd, dan blijft hij stil zitten. En ook de kinderen blijven even stil. In hen is een vurige verwachten geboren. Niet alleen een verwachten van de avond, maar een verwachten van het ogenblik, dat ook hun vlammetje zichtbaar zal zijn als één van de eerste stralen van de zon. Men doet dit alles niet voor niets. In deze streken gelooft men, dat de geest terug keert, leven na leven en altijd weer haar bewustzijn met zich brengt. In de stilte gooit men dan op het houtskool-hekken, dat zacht gloeit, wat kruiden. Men noemt dezen de kruiden der herinnering. Niemand kan U zeggen, of het de kruiden zijn, of andere invloeden, die bij de kinderen deze beelden wakker maken.

Dan hoort men soms een kinderstem wijsheden spreken, waarover de ouderen - die achter gelakte schotten verscholen zitten toe te luisteren - in eerbied zich buigen. Dan hoort men er soms spreken over een ver verleden, over krijgstochten en avonturen, of moeizame arbeid. Over de stille bespiegelingen, of de volheid van een werkzaam bestaan. Soms spreken er meerdere tegelijk. Uren kan dat duren. Uren, voor de kleine maanzaadkoekjes worden rondgedeeld, voordat de kinderen met hun suikergoed naar de binnenplaatsen worden gestuurd om daar te spelen in de zon. De kinderen lachen en joelen vol verwachting, tot het ogenblik komt, dat zij hun scheepjes op het water kunnen gaan plaatsen. Maar soms is er in een kind iets wakker geworden, dat niet meer teloor gaat.
Het verhaal gaat, dat dit gebruik eens ontstond, toen een oud man aan een kind, dat voorbij was komen lopen in de avonduren, vertelde over scheepjes, de lichtjes en de grote kracht, want het kind was vanaf dat ogenblik geheiligd. In dat kind bloeide de wijsheid der ouden op. Het ging uit over de wereld en predikte een waarheid en een wijsheid, waarvoor zelfs keizers zich moesten buigen. Men hoopt nu, dat meer dan een enkele herinnering eens weer aan een kind gegeven zal worden. Dat het zal opgroeien tot een leraar, die de mensheid verder brengt naar het licht, terwijl het als een eenzaam levenslichtje voorttrekt in de richting van de zon, die zo dadelijk zal opgaan. Dat is het Pinksterfeest der Kinderen. Romantisch, schoon en vol van oude gebruiken. Het bevat echter ook een gelijkenis voor de mensheid dezer dagen. Pinksterfeest is feest des lichts. De mens, die dit in diepe eenvoud over zich heen laat gaan met alle wonderverhalen, maar toch nadenkt over de wonderlijke kracht God's, die achter al deze dingen verscholen ligt, kan ook soms in zich een nieuwe gedachte op voelen bloeien, of een neiwe kracht. Die zal voor de mensheid misschien zelfs meer kunnen gaan betekenen dan een stille beschouwing en een verdieping van het eigen geloof, een een groter vertrouwen in de weg, die je nu eenmaal moet gaan. Zo kan een Pinksterfeest voor elke mens geboren worden uit een beschouwing.
Er zijn vele van die mensen geweest op de wereld. En er zullen er nog velen diezelfde wegen, diezelfde paden gaan. Maar voor wie nog in het leven staat en aarzelend het licht zijner ziel toe vertrouwt aan de donkere stroom van de wateren der eeuwigheid, ziet hen in de verte als een pinkende ster voor gaan op de weg. Wanneer het leven verbleekt en de nacht verdwijnt, wanneer het eerste lucht-parelmoer geboren wordt uit de komende zon, dan zie je zo een licht terugkeren. Dan speelt het mee in de eerste zonnebundel, die zich uitspreidt over het land en de sluimerende waterspiegels wakker kust, de bloemen zacht beroert en verft met nieuwe tere tinten. Dan leeft het mee in het rozig gloeiende rood, dat langzaam groeit tot goud en langzaam de hemel verovert, het duister verdrijft. Eens zal Jezus op aarde terug keren,heeft men gezegd. Zeker, Hij zal terug keren, omdat Hij is voor gegaan. Maar voor ons, die nu als kinderen in sommige streken van China en Japan, Zijn verdwijnend licht naschouwen un angstig verwachten, voor ons zal dat het licht zijn van de dag, die Hij ons brengt. Maar voordien moeten wij zo mogelijk zelve tot het licht komen. En daarom stellen wij onze zielelichten op de stroom van tijd en eeuwigheid, waar zij in het duister verder drijven naar het onbekende, wetend dat, wanneer ons licht dooft, wij herboren zullen zijn in het licht van de Goddelijke Eeuwigheid. In de zon van de Alvader, Die voor ons is licht, leven en bewustwording op een volmaakte wijze, Die thans voor ons nog raadselachtig en onvatbaar is. Niet zal de wereld voor ons verloren gaan, maar zij zal kleur en kracht gewinnen vanuit het Goddelijke. Eerst in het Goddelijke beschouwend, kunnen wij haar zien in haar ware gedaante, in haar volheid van leven. Zelfs inde sfeer, waarin ik leef, zijn wij nog kinderen. Kinderen der Geest, spelend en rumoerend, een ogenblik stil zijnde om te luisteren naar de stem der wijsheid, om dan weer luidruchtig weg te snellen en verder te spelen.

Ook wij zullen, wanneer de avond van onze dag komt, het kleine iele schip met het licht van ons leven toevertrouwen aan de stroom der Oneindigheid. Ook wij zullen wakker worden in een andere wereld en een andere sfeer. Wij zullen verder gaan en verder. Anderen zullen misschien een ogenblik met verwondering schouwen op ons scheepje, dat voorbij drijft. Misschien zelfs groepen, die reeds ver stroomafwaarts staan. Maar allengelijkelijk zullen wij opzien naar de zon, wanneer zij weer rijst uit de wateren en zeggen: Ziet, die is de vlam van mijn leven. Dit is de werkelijkheid. En rond ons ziende, zullen wij de wereld zien, ontdaan van vaagheid en schaduw, in de volle pracht van de Goddelijke Schepping.
Deze wat dichterlijke overpeinzing kan misschien toch bijdragen tot de wijding, die het Pinksterfeest ongetwijfeld voor ons allen dient te bezitten. Ik zal hiermede besluiten en geef het woord over aan de laatste spreker, U verder wensende een goede middag en een goed Pinksterfeest. En voor U persoonlijk een gezegend feest van het Licht.

-o-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,
Dan gaan wij besluiten met het Schone Woord en ik wil - zoals gebruikelijk - één onderwerp van U hebben, waarop wij dan dit laatste woord kunnen baseren. Nu wilde ik U één verzoek doen. Noemt U nu eens niet "Pinksteren", want dat is zo opvallend normaal en gewoon, dat ik mij dan eigenlijk een klein tikje in een hoek gedrongen zou voelen.
x Mag ik U dan voorleggen "De Vlam". Dat onze blijde waardering U een kracht moge zijn.

D E V L A M

Zij omspoelde het duister der oneindigheid.
En trok er haar witte spiralen,
Zij doorweefde de wereld van ruimte en tijd,
Met des levens wond're dwaling.

Zij brandt en zij schiet en zij schept in het niet
Een wereld met duizend gevaren
Zij telt uit het niet te voorschijn een schat
Van gouden, ontelbare jaren.

Zij leeft er de vlam in alles wat leeft,
En geeft er aan alles het leven,
Het is de vlam, die spiralend steeds stijgt,
Die de bron is van denken en streven.

De vlam is de Kracht van de Eeuwigheid,
Het Woord, dat een Schepper gegeven
Toen een, aan het begin, Hij heeft gezeid:
"Er zij Licht, er zij wereld en leven".

Nu dansen de vlammen van mens tot mens,
Van leven tot leven, van grens tot grens,
En zij zijn er en dansen en leven
En voelen zij soms de wond're kracht van de grote vlam,
Dan gaan zij de weg, vanwaar het leven eens kwam,
Tot Hem, Die hen leven gegeven.

De vlam is het licht, de vlam is de kracht,
Wij kunnen haar niet ontgaan, wij zijn deel van haar,
Hoe wij ook zijn,
Zijn uit haat, uit haar slechts ontstaan.

En zingen wij 't Lied van de Eeuwigheid,
Dan is het een loeiende vlam,
Die optrekt in het Niet
En uit duister onthult.
De waarheid, die licht is, is kracht zonder schuld,
Zij toont ons de weg om te gaan.

En aarzelen wij soms,
Ach.....wij zijn slechts een vlam,
Die een wijle blijft stille staan,
De vlam in je leven
De ziel van het zijn
Werd je geleend, niet gegeven.

En daarom, de drang om weer, eens vereend
Met de grote vlam voort te streven,
Je zoekt naar je God, je zoekt naar het licht,
Je zoekt naar de waarheid,
Je zoekt en zoekt naar ruimte en tijd
En vreest er het licht niet te vinden,
Maar het licht is in U.

Het licht, dat U leidt,
Ligt in U, mijn beste vrinden,
Een vlam, die het geheel spiralend omtrekt
Met zijn hele witte gloed,
Is voor het zijn, het bestaan,
Voor al wat is,
Wat is voor een mens, het bloed.

Het is het licht, dat pulseert,
Is de vlam, die U trekt,
Is het licht, dat U wekt,
De kracht, die U geeft,
Het leven.
Zo dank dan de Goddelijke Vlam,
Dat gij, waar gij ook zijt, nu leeft.

In het duister van het Al,
Spiraalt er een vlam,
En schijnt door de sferen te dwalen,
Zij spreekt en haar stem is de stilte
Toch wordt zij verstaan in alle talen.

Zij spreekt er een woord van de werkelijkheid,
Van het ware, het enig besef,
En spreekt zij tot ieder, die haar woorden aanvaardt,:
"Ach ziele, wees blij, ik onthef U van het leven,
Keer terug in de vlam,
Maak een einde aan het streven,
En weet, wat het is, om te zijn;
Groot en onmetelijk in ruimte en tijd
En toch in Uw God weerom klein.

Daarmede vrienden, zullen wij deze bijeenkomst gaan besluiten. Ik dank U voor Uw aandacht en ook van mij natuurlijk - zoals ook van alle andere sprekers en ook van de vele aanwezigen, die niet tot uiting konden komen - een gezegend en prettig Pinksterfeest.
Goedenmiddag, allemaal.

-o-o-o-o-o-

en zich ontplooiend voor een geestelijke zon. De wintertijd is een periode, die altijd heel wat problemen met zich brengt op aarde. Zij is ook voor de geest een tijd van problemen, van ontstellende keuzen en omstandigheden, die je eigenlijk liever niet zoudt aanvaarden. Zo goed als je op aarde wel een een stuk bevroren waterleiding hebt in de winter, zo goed kan voor de geest ook de aanvoer van geestelijke veerkracht en energie wel eens een ogenblik onderbroken zijn. Maar als je op aarde bent, dan roep je de loodgieter om het lek te zoeken, of als je handig bent, doe je het zelf en repareert. Je sluit de leiding af, je laat in geen geval het water verspillen en je hele woning bederven. Dat kun je geestelijk ook doen. Je kunt geestelijk alle schade van het stoffelijk leven opvangen. Je kunt met je geest het stofleven a.h.w. terug dwingen in de juiste vorm. Je kunt van deze winter maken een sidderende verwachting van de komende zomer, van het lente ontbloeien, of je kunt ervan maken de voortdurende klacht over de kou en je natte voeten. De voortdurende klacht over een leven, dat, nu ja, je nooit geeft, wat je er van zoudt willen hebben. Vrienden, wij zullen toch met elkaar eens zijn, dat al verlang je dan niet naar de poolscherpe winden, die de temperatuur doen vallen tot 20°, 30° onder nul, je toch liever een winter hebt, die werkelijk een winter is, dan dat je zo iets hebt, dat geen winter, geen zomer, geen lente en geen herfst is. Zo moet het met je leven ook zijn, aanvaardt het leven met al zijn harde vlagen. Aanvaardt het met zijn kilte, zijn ogenblikken van verlatenheid. Aanvaardt het met alle problemen, die het brengt. Want hoe meer problemen en vragen je hebt, hoe meer bij de bleke vreugde, die de stof je geven kan, toch altijd weer de strijd bestaat. Ja, hoe armer misschien je jezelf voelt, vooral in geestelijk opzicht vaak, hoe schoner zo dadelijk het bloeien zal zijn in de lente, wanneer je bevrijdt uit de kluisters van het stoffelijk bestaan op kunt gaan in andere sferen, daar kunt leven in landen, die zijn voor de geest, wat voor de aarde is lente, zomer, maar vooral ook herfst, de tijd van de oogst. En komt er na de oogst weer een winter, een winter van ergens gebonden zijn in werkzaamheden, of in de stof, wat kan ons dat deren. De loop der jaargetijden gaat voort. De baan door de eeuwigheid wordt niet afgebroken en elke keer, dat wij een winter hebben doorstaan zullen wij beter, sterker en frisser naar voren komen, meer in staat zijn de alles te overwinnen, totdat het moment komt, dat wij, staande in een winters bestaan, misschien van stofgebondenheid, of van een sfeer, waarin wij moeten werken, het machtwoord durven spreken: het zij zomer. Waarop dan uit ons de geestelijke zon begint te stralen. Niet alleen voor ons, maar voor al wat er bestaat. Lente en zomer scheppend, omdat wij in ons het ware licht hebben gevonden en de ware macht. Zo wilde ik ook graag eens over de winter denken. En als U met mij mee heeft gedacht, heeft het U misschien wat tevreden gesteld met de problemen en onaangenaamheden, die je in de stof nu eenmaal altijd hebt. Bedenk: een teleurstelling in het leven is als de ijzige wind, die het eerste vlies van ijs over het water weet te toveren, zodat het zwaar wordt en loom, niet meer golvend, als een stalen vlak begint te vriezen. Dat zelfde ijs zal ons leren ver te gaan in onze stoffelijke wereld. Hetzelfde ijs zal ons beschermen, opdat zo dadelijk, wanneer de zomer weer gaat komen, wij fris en niet verziekt en vol ongedierte het nieuwe leven in kunnen. En hiermede, vrienden, ben ik aan het einde van mijn beschouwing gekomen. Ik weet niet, of ze waardevol is, maar ik geloof toch, dat zij de moeite waard is. Goeden middag, vrienden.

-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,
Ik mag dan voor U gaan besluiten met het Schone Woord en de oude traditie volgende, zou ik hiervoor gaarne van U hebben een onderwerp.
x Wilt U spreken over"Stervensmoed?"
- Dank U zeer.